

mig, Fordelen absolut maa være paa vort lille Lands Side. Jeg troer, at det ikke slynderligt betaler sig at udgive Bøger her i Landet, ligesom jeg heller ikke troer, at det har noget slynderligt Tillokkende ved sig, og det skulde derfor undre mig, om Ublandet vilde finde det at være meget paastjønnelesværdigt, at vi her indbragte et Forslag som nærværende. Derimod stiller Sagen sig rigtig nok meget bedre for de danske Forfattere; thi ogsaa i et lille Land med et lille Sprog er der dog enkelte Mænd, som have udmærket sig, og hvis Værker kunne gaae Verden rundt og i Almindelighed blive oversatte paa de fleste europæiske Sprog. For disse vil det aabenbart blive en stor Fordeel, om vi kunde faae en saadan Gjenfærdighed stiftet mellem os og de øvrige europæiske Nationer som den, der her tilsigtes. Men, dersom denne Betragtning er rigtig, at Fordelen derved ubelukkende vilde komme paa det lille Danmarks Side, saa synes jeg, at det egentlig ikke er en Sag, som man skulde reise her i den lovgivende Forsamling, men at man derimod skulde overlade det til Regjeringen at arbejde hen til, at saadanne Fordele kunne opnaaes. Som Sagen nu er veist, seer det noget pretentiuist, jeg kunde næsten sige latterligt ud, og, hvis jeg ikke selv var Dansk, vilde jeg sige det. Ligeoverfor Sverrig synes Forholdet jo ikke fuldt saa grelt, som om vi opstillede det ligeoverfor Tyskland, Frankrig og England, hvis Sprog jo ere Verdenssprog; men det er dog aabenbart, at ogsaa i Forhold til Sverrig vilde vi have Fordelen paa vor Side. Nu er der vel blevet sagt — og dermed hørte jeg Forslagsstilleren fra først at motivere Forslaget, at en lignende Sag er bragt under Forhandling i de lovgivende Forsamlinger i Sverrig og Norge. Jeg betvivler heller ikke Rigtigheden heraf, thi ender dog rigtig nok ikke foreligger noget Officielt herom, og vi have haft saa mange skandinaviske Rygter, hvorved man har sat os Blaar i Øinene, ligesom dem om „Ham selv“, der aldrig kom — og heller ikke hans Mænd —, at jeg i Reglen ikke tillægger saadanne stor Betydning. Men selv om dette nu ogsaa er Tilfældet, hvorom jeg maaskee kan faae en yderligere Forsikring idag, saa er dog det, at et Lovforslag er indbragt i en Forsamling, Et

og noget heelt Andet er det, om det bliver vedtaget. Lad derfor det store Land vedtage sit Lovforslag, og lad det saa igjennem sin Regjering henvende sig til vor, thi først da forekommer det mig, at Sagen faaer sin naturlige Stillning. At Forslaget lugter lidt af Skandinavisisme, kan jeg ikke friskende det for. Men, kan man nu ikke undgaae at behandle denne Sag og at vedtage den, saa forekommer det mig paa den anden Side, at de ærede Forslagsstillere — der er jo nu flere — ikke maae kunne have Noget imod at ubvide Samme til at faae det almindeligere Omfang, jeg her har foreslaaet at give den. Mine Endringsforslags Affattelse i det Entelte behøver iøvrigt ikke nogen videre Forklaring; jeg har kun søgt derved at bewirke, at det Samme, man ved Lovforslaget har villet opnaae for Sverrig, ogsaa kunde blive gjældende ligeoverfor de andre europæiske Lande. Dersom det høie Thing i det Hele taget maatte finde sig oplagt til at gaae ind paa Lovforslaget, saa kan jeg derfor ikke troe Andet, end at det ogsaa vil kunne gaae ind paa de Endringsforslag, jeg har stillet. Det vil jo forøvrigt sees, at de Bemærkninger, jeg her har tilladt mig at fremsøre, ikke gjælde hele det nye Lovforslag, men kun de sidste Paragrapher af samme, hvori Sverrig er fremhævet.

Ordføreren (Hasle): Jeg skal ikke gaae nærmere ind paa den Motivering, vi nu have hørt; jeg vil kun bede det høie Thing lægge sig paa Hjerte, hvad der i Udvalgets Betænkning findes anført som Grund for Forslaget om Oversættelsen af svenske Skrifter, nemlig Sproglægstabet, hvilket ogsaa ved første Behandling af det tidligere Forslag, der af mig blev taget tilbage, af den høitagtede Svedrigsminister blev nævnt som en Grund, der led sig anføre til Fordeel for et saadant Forslag. Jeg anbefaler Thinget at forkaste de foreliggende Endringsforslag, fordi de gaae i en Retning, som jeg ikke troer, at der er nogen Anledning til for Diebliffet at gaae ind paa.

Frolund: Jeg skal her til blot bemærke, at, dersom der ikke er nogen anden Grund til